

Martincho seguia corriendo, corriendo por la montaña cuando de pronto dió un grito más estridente que los demás y que el eco parece que repitió con horror y el infeliz muchacho abrió los brazos como queriéndose agarrar en el vacío y desapareció en un abismo abierto entre las peñas....

En el pueblo se creyó que Martincho habia muerto abrasado entre los escombros del caserío, y que el incendio aquel de tan terrible recuerdo habia sido casual.

JOAQUÍN L. BARRERA.

ASTOA ETA CHERRIYA

Zaku bi zitubela
alde binatara,
zijoala astoa
chit goiz errotara,
cherriyak esan zion:
—karga geichorekin
ua errotara ta
biyok alkarrekin
konpon gindezkek, ik nai
izatera ala,
nik karga arinduko
nikek beriala:
uzten banauk egiten
ozka zakubari,
pur pur pur irtengo dek
alea ugari;
eta arindurikan
ire bizkar gaña,

nik jango diat ale
gozotik nai aña:
gero ik esateaz
onzat dediñ artu,
zaku ustela bere
gisa dala lertu,
eztitek kastigurik
emango errotan,
eta ongi irtengo
gaituk biyok ontan.—
Astoak ez arturik
charreraesana,
jardun zion,—eginzak
bada naidekana—
eta zulaturikan
zakuba segiran,
denbora guchiyan chit
ustu zan dena an,

Cherriya asirikan
 presaz bertan jaten,
 astoa ere asi
 zan aurrera joaten;
 bañan ¡ai! zubenekoz
 pauso lena eman,
 beste zakua tripa—
 pera zitzayon joan;
 eta an gertaturik
 gaizki, chit nekoso,
 bear bezela eman
 ezin zula pauso,
 cherriyari laguntza
 eskatzen asi zan,
 baña nola cherriya
 gozoro ari zan,
 esan zion, belarri
 bat gorra zeukala,
 eta bestetik ezer
 aitzen etzubela;
 eta artaz astoak
 bere bideari,
 erasorik, or alcha

ta emen erori,
 nola bait errotara
 zanean irichi,
 zioten kargazoia
 segiran erachi;
 bañan ezaguturik
 zuben pekatuba,
 etzala bere gisa
 zakuba lertuba,
 izan zan abe bati
 segiran lotuba,
 eta saiets ezurrak
 ongi berotuba.

. . . . .

Tranpaz nai bazituben
 nekeak arindu,
 bere saiets ezurrak
 ziozkaten mindu:
 aundik izanik neke
 munduban daudenak,
 nork berak pasa bear
 daukazkien penak.

RAMÓN ARTOLA.

